

DE DAAD VAN LIEFDE*Beminnen met de wil*

Beminnen is, iemands welzijn willen. Het wezen van de liefde ligt dus in de daad van de wil die dat welzijn *wil* verwezenlijken. Dit neemt niet weg dat die daad vaak met gevoel gepaard gaat; dan is de liefde tegelijk een uiting van de wil en een uiting van het gemoed. Het is echter duidelijk 'dat de ware liefde in wezen geen beweging van het gevoel maar een uiting van de wil is. De caritas verandert onze wijze van liefhebben niet maar zij doordringt ze, maakt ze bovennatuurlijk, stelt wil en gemoed in staat God te beminnen. Ja, ook ons gevoel kan aan de uiting van de bovennatuurlijke liefde meewerken: God minacht geenszins dit meer bescheiden, minder verheven blijk van onze liefde voor Hem. Hij heeft ons immers geboden, Hem niet alleen uit ganser ziel en geest, maar ook uit *ganser harte* te beminnen. Al onze krachten - die van ons verstand, die van onze wil, die van ons gemoed - worden in de daad van liefde betrokken. Toch ligt het wezen van die daad geenszins in het gevoel, maar in de wil.

Wees dus niet bezorgd wanneer uw liefde voor God koud blijft en niets ,voelt': uw liefde zal u misschien minder voldoening schenken, want het is wel zoet te voelen dat men bemint, maar uw daad van liefde zal toch even echt en volwaardig zijn. Meer nog: zonder de steun en het meeslepen van het gevoel zult gij verplicht zijn, met meer beslistheid de daad van uw wil door te zetten en zal uw daad van liefde, verre van geschaad te worden, sterker gewild en dus verdienstelijker zijn. Precies omdat het wezen van de liefde in de daad van de wil ligt die Gods behagen nastreeft, zal de Heer, om uw liefde te zuiveren en aan te wakkeren, ze vaak van elke gevoelstoestand beroven. *Gij zult niet meer voelen dat gij God liefhebt en zult eronder lijden, maar in werkelijkheid zult gij Hem beminnen in de maat waarin gij beslist boven alles zult willen wat Hij wil, wat Hem goeddunkt en wat Hem behaagt.* Het ligt overigens niet in uw macht, de liefde te voelen; wat echter altijd wel in uw macht ligt, is met uw wil daden van liefde te stellen, Gods behagen willen en uit al uw kracht ernaar streven, voor Hem te leven en Hem aangenaam te zijn.

Boven alle gevoel uitstijgen

St. Jan van het Kruis zegt: ,De wil verenigt zich met God, en rust in Hem. Die werking van de wil is de liefde. Dit gebeurt echter niet door het gevoelen en waarnemen van de streving van de wil: hiervan is immers de ziel zelf het eindpunt'. De wil uit zich in een daad van liefde waarmee wij God voldoening willen geven en onze wil aan de zijne gelijkvormig maken. Deze werking vindt haar eindpunt in God en is de ware manier om ons met Hem te verenigen. Het gevoel van liefde, daarentegen, is niets anders dan een subjectieve indruk die de daad van liefde soms in het gemoed verwekt en vindt zijn eindpunt in de ziel die het ondervindt en er opbeuring in put; dit kan natuurlijk uiteraard niet volstaan om de ziel met God te verenigen. Wel kan de ziel zich van dat gevoel bedienen om zich vuriger aan God te geven; dan maakt het liefdegevoel de werking van de wil intenser en krachtvoller. Maar wij zijn nu eenmaal, zo geneigd, zelfs in de heiligste dingen onze eigen voldoening te zoeken dat de ziel maar al te gemakkelijk in de zoetheid van dat gevoel blijft steken en ophoudt, uit alle kracht naar God te streven.

Het is dus zeer terecht dat God ons tijden van dorheid laat kennen en ons verplicht, *met louter wil, tot Hem te gaan.* De mystieke leraar, St. Jan van het Kruis zegt: ,Dan voert de ziel haar

aandoeningen, genoegens, voldoening, vermaak en liefde tot God alleen op, en ze geeft alle andere dingen op, om Hem boven alles te beminnen'. En verder: ‚Wie de geestelijke voldoening en vertroosting ontbreekt zou wel dwaas zijn, daarom te gaan *denken dat Hem God ontbreekt*. En even dwaas is het zich te verheugen en te verblijden als men die geestelijke vertroosting en voldoening wel bezit in de mening dat men dan God bezit'. Neen, daar ligt niet de ware liefde en de ware vereniging met God, wel in de zuivere werking van de wil die boven alles God en zijn wil zoekt. Indien gij dus God werkelijk wilt beminnen en U met Hem wilt verenigen. ‚*moet gij naar God alleen hongeren en dorsten*‘, d.i. alleen zijn wil zoeken en boven de uwe verkiezen. Die wijze van liefhebben verheft u gans boven uzelf, boven het diepste van uw wezen, nl. boven uw wil, om helemaal in Gods wil op te gaan. Overleg daarbij dat heel uw leven volgens Gods wil moet zijn om tot de volmaakte vereniging met God te komen, en gij zult de behoefte voelen, steeds edelmoedig te zijn om uw wil te ontvluchten en altijd in Gods wil te blijven.

Uw wil zij de mijne

‚Mijn Heer en mijn God! Hoe velen zoeken bij U genot en vertroosting en verlangen van U enkel genaden en weldaden! Maar hoe weinigen willen U behagen en zonder eigenbelang U iets op eigen rekening geven.

‚Verleen me de genade, Heer, U in ware liefde en geest van opoffering te volgen, dat ik geenszins, in U noch elders, opbeuring en genoegens zoek! Ik wil U om geen beloning vragen: ik zie in dat ik reeds zoveel genaden ontvang. Ik wens veeleer dat elke gedachte erop gericht mag zijn, U aangenaam te wezen en U te dienen, welk ongemak en leed het me ook moge kosten, voor het vele dat U toekomt. Mijn Beminde, ik wil voor mij alles wat hard en zwaar is; en wil dat al het aangename en zoete voor U mag zijn‘.

Men moet leren U belangloos te beminnen, Heer, om het pad van de liefde te bewandelen zoals het hoort, om slechts U, Gekruisigde Christus, te dienen, stel ik mij tevreden, U om geen voldoeningen te vragen en ze niet te wensen, maar smeek ik U, ze me in dit leven niet te schenken.

Neen, mijn God, de liefde ligt niet in geestelijk genot, maar in het vast besluit U in alles voldoening te schenken, in de zorg niet tegen U te zondigen, in het verzoek om uw eer en glorie steeds meer na te streven. Zij ligt vooral in de gedurige gelijkvormigheid van onze wil aan de uwe: slechts willen - en beslist - dat wij uw wil weten en er evengoed het zoete als het bittere van aanvaarden.

Sterke liefde Gods! Hoe zou hij die liefheeft iets onmogelijke zoeken!

Bron: Van Hart tot Hart, 1962

Gabriel van de H.Maria Magdalena o.c.d.